

Els rectors, les lleis i els bisbes

A proposta de la catedràtica catalana Carmina Virgili, actualment directora general d'universitats del règim socialista, el rector Badia i Margarit, d'acord amb els seus col·legues del Principat, ha aconseguit de convocar i celebrar una reunió de rectors «d'Universitats emplaçades dins els territoris de llengua catalana, i distribuïdes totes elles en zones geogràfiques diferents».

La reunió tingué lloc just davant la sessió d'investidura de Joan Fuster com a doctor *honoris causa* de la Universitat de Barcelona; hi van participar els rectors Antoni M. Badia i Margarit (Universitat de Barcelona), Gabriel Ferraté (Universitat Politècnica de Catalunya), Ramon Lapiedra (Universitat de València), Nadal Batlle (Universitat de Palma de Mallorca) i Joan Becat (delegat del rector Bodiot, de la Universitat de Perpinyà).

Les intencions prèvies eren dues. D'una banda, la problemàtica de l'homologació de títols en matèria de llengua i literatura catalanes, homologació actualment interferida per la legislació del ram, que fa que, per exemple, si un catedràtic o llicenciat del Principat, de la Catalunya Nord o del País Valencià, vol exercir a les Illes neces-

site ara que el seu títol especifiqui allò de «modalitat balear».

El comunicat posterior diu que els reunits «constaten que la llengua catalana és (en les respectives universitats) avui prou presa en consideració, sia perquè hi és en vies d'aconseguir una situació més consolidada, sia perquè ja hi té el caràcter de llengua oficial (cooficial amb la comuna de l'estat)» i, en conseqüència, que «declaren conjuntament llur interès pel foment dels usos acadèmics i administratius d'aquesta llengua que les esmentades universitats comparteixen (mitjançant l'organització expressa de cursos dedicats tant als professors, com als estudiants, com encara, al personal d'administració i serveis), i d'activitats d'extensió adreçades a fer-ne conèixer el passat i el present, en els seus inversos sectors de conreu, des dels humanístics fins als científics i tècnics».

El segon tema de l'ordre del dia, el catecisme blaver aprovat pels bisbes. El comunicat posterior dels rectors diu: «examinat el problema creat a la diòcesi valenciana per l'edició de textos evangèlics en l'ortografia de l'anomenada Acadèmia de Cultura Valenciana, hem acordat dirigir-nos al president de la Conferència Episcopal Espanyola a fi d'interessar-los sobre aquesta qüestió». Res més, de moment. Això sí, el convocant de la reunió, rector Badia i Margarit, estava extremadament nerviós quan, en acabar la reunió, l'escassa representació dels mitjans informatius que seguia el tema demanà més precisió, precisió que el rector no va poder donar.

El segon «honoris causa» per a Fuster

La segona investidura de Joan Fuster com a doctor *honoris causa* a Catalunya es va celebrar dimecres 31 d'octubre en una solemne sessió al Paraninfo de la Universitat de Barcelona. Fèu el discurs de recepció l'historiador Emili Giralt. Les erudites parets de la primera universitat de Catalunya van ser receptacles d'una apassionada defensa de la «consciència unitària de la realitat dels Països Catalans, que Joan Fuster ha contribuït a crear entre la nostra gent».

A més de les contribucions fusterianes a la història literària i a la història cultural, Giralt remarcà el llibre *Nosaltres els valencians* com a obra cabdal de la historiografia valenciana i catalana en el sentit més ampli, i com a obra estrictament moderna —i té, ja, vint-i-dos anys— atès que s'emmarca en allò que, només de fa poc de

temps, la comunitat cultural internacional coneix com història de les mentalitats.

Joan Fuster, que en la primera sessió d'investidura (a la Universitat Autònoma de Barcelona) dissertà sobre el llemosí —en una irònica i soterrada analogia històrica amb els segles XVI-XVIII, quan els erudits parlaven de «llemosí» per a evitar parlar de català, valencià, balear—, parlà dimecres d'Ausiàs Marc. Fuster no va ser caustic, sinó emotiu: parlà del Marc vell, aquell poeta que al final de la vida era més (re)conegut a Sevilla que a la mateixa València, i de qui el contista andalús Juan de Arguijo escriví el 1623: «Ausiàs March, viéndose viejo, decía: —morir, pase; pero envejecer; ¿para qué?» Fuster va dir no saber «fins a quin punt (l'anèdota) resultaria imaginable inventada als Països Catalans d'aquell moment».